

DACĂ FILMELE ȘI CĂRȚILE M-AU ÎNVĂȚAT UN LUCRU, acela e că Los Angeles este cel mai grozav oraș, cu cei mai grozavi oameni și cu cele mai grozave plaje. Prin urmare, ca orice fată care a pășit vreodată pe acest pământ, am visat să vizitez acest Stat de Aur¹. Am vrut să alerg într-o zi pe nisipul de pe Venice Beach, să îmi apăs mâinile pe stelele vedetelor mele preferate de pe Walk of Fame Boulevard², să stau în spatele celebrului Semn Hollywood și să privesc frumosul oraș.

Plus toate acele lucruri plictisitoare pe care turiștii trebuie să le facă sau să le viziteze.

Cu o cască în ureche și atenția pe jumătate împărțită între muzică și banda rulantă care se rotește în fața mea, mă străduiesc să găsesc un spațiu suficient de mare în mulțime ca să îmi recuperez bagajul. În timp ce oamenii din jur se împing și vorbesc tare cu partenerii lor, urlând că valizele lor abia au trecut, iar ceilalți răspunzând la fel de tare că de fapt fuseseră ale altcuiva, îmi dau ochii peste cap și mă uit cu atenție la geamantanul galben-cafeniu care se apropie de mine. Pot să îmi dau seama că este al meu după versurile mângălite pe lateral, așa că apuc mânerul și îl trag cât pot de repede.

---

¹ Porecla statului California (n. tr.).

² Alee celebră din Los Angeles, în trotuarele căreia au fost încorporate stele inscripționate cu numele diverselor vedete din industria de divertisment americană în semn de omagiu (n. tr.).

— Aici! strigă un glas familiar.

Vocea uluitor de profundă a tatălui meu este pe jumătate înăbușită de muzică, dar, oricât de tare ar fi volumul, probabil că tot așa putea să o aud de la un kilometru distanță. Nu o pot ignora: durerea ar fi prea enervantă.

Inițial, când mama mi-a dat vestea că tata își dorea să-mi petrec vara cu el, ne-am trezit amândouă râzând în hohote la o astfel de propunere. O nebunie absolută!

— Nu trebuie să ai de-a face cu el, îmi reamintea mama în fiecare zi.

Trei ani fără nicio veste din partea lui și, deodată, voia să-mi petrec întreaga vară cu el? Nu cred că am fi fost atât de șocate dacă nu ar fi fost o idee atât de drastică. Poate că tot ce ar fi trebuit să facă era să înceapă să mă sune din când în când, să mă întrebe ce mai fac și să se strecoare treptat înapoi în viața mea, dar el a decis să nu mai amâne inevitabilul, să ne pună pe toți într-o situație neplăcută și să ceară, în schimb, să petreacă opt săptămâni cu mine. Mama a fost complet împotriva ideii. După trei ani fără niciun cuvânt din partea lui considera că nu merita opt săptămâni *cu mine*. Spunea că nu va fi niciodată îndeajuns pentru a compensa timpul pe care îl pierduse deja *cu mine*. Dar refuzul ei îl făcuse pe tata să devină tot mai insistent și mai disperat să mă convingă că mi-ar plăcea sudul Californiei. Nu știu de ce a decis, în cele din urmă, să reia legătura cu mine; o reacție total neașteptată. Oare spera să poată întrema relația dintre noi, distrusă chiar de el în ziua în care se hotărâse să plece? Mă îndoiam că așa ceva era măcar posibil, dar într-o zi am cedat și l-am sunat pentru a-i spune că voiam să merg. Totuși, decizia mea nu gravita în jurul lui. Gravita în jurul ideii de zile calde de vară, de plaje splendide și glorioase în perfecțiunea lor, și a posibilității de a mă îndrăgosti de un

model de la Abercrombie & Fitch¹, cu pielea bronzată și un abdomen plat cu opt pătrățele. În plus, aveam propriile mele motive să vreau să ajung cât mai departe de Portland, mai exact la o mie cinci sute de kilometri distanță.

Acestea fiind spuse, nu sunt nici deosebit de încântată, nici fericită să văd persoana care se apropie de mine.

După trei ani este de înțeles că oamenii se schimbă. În urmă cu trei ani, eram cu aproape opt centimetri mai scundă. În urmă cu trei ani, părul tatălui meu nu era brăzdat cu fire argintii. În urmă cu trei ani, acest moment nu ar fi fost jenant.

Mă străduiesc să zâmbesc cu gura larg deschisă, ca să nu fiu nevoită să explic de ce sunt tristă. Întotdeauna este mult mai ușor *doar* să zâmbești.

— Uite-o pe fetița mea! spune tata, mărindu-și ochii și clătinând neîncrezător din cap în fața adevărului de necontestat că nu mai arăt ca atunci când aveam treisprezece ani.

O, cât de șocant este să îți dai seama că tinerii de șaisprezece ani nu mai arată ca atunci când erau în clasa a opta!

— Dap, îi spun, ridicându-mi mâna și scoțându-mi casca din ureche.

Firele se leagănă între degetele mele, iar muzica răsună slab prin difuzoare.

— Eden, mi-a fost foarte dor de tine! îmi spune el, de parcă mă voi bucura nespul la vestea că tatălui meu, care ne-a părăsit, îi este dor de mine și poate mă voi arunca în brațele lui și îl voi ierta chiar acum pe loc.

Dar lucrurile nu funcționează așa. Iertarea nu ar trebui așteptată; ar trebui câștigată.

---

¹ Distribuitor de haine care se axează pe îmbrăcăminte sport, în special pentru tineri (n. tr.).

Totuși, dacă urmează să locuiesc cu el timp de opt săptămâni, probabil că ar trebui să încerc să-mi ascund ostilitatea.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Tata îmi zâmbește larg, iar gropițele îi sfredelesc obraji așa cum o cârțiță sapă în pământ.

— Lasă-mă să-ți iau bagajele, îmi zice el, și se întinde ca să-mi ia geamantanul, proptindu-l pe roți.

Îl urmez în afara aeroportului – LAX¹, desigur. Sunt cu ochii în patru după orice star de cinema sau fotomodel care ar putea să treacă întâmplător pe lângă mine, însă nu zăresc nicio figură cunoscută în drum spre ieșire.

Cât timp traversez parcare imensă, căldura îmi izbește fața. Soarele îmi înțepă cu delicatețe pielea, iar briza blândă îmi răsfiră părul. Cu excepția câtorva nori nesuferiți, cerul este în mare parte senin.

— Am crezut că va fi mai cald aici, comentez, supărată să constat că norii, vântul și ploaia nu ocolesc nici măcar California, ceea ce nu corespunde imaginii pe care mi-am format-o în urma stereotipurilor.

Niciodată nu mi-a trecut prin cap că vara ar putea fi mai fierbinte în plictisitorul oraș Portland decât în Los Angeles. Este o dezamăgire cruntă, o adevărată tragedie, iar acum aș prefera să mă întorc acasă, cu toate că Oregon este atât de jalnic!

— Totuși, este destul de cald, zice tata, ridicându-și umerii de parcă și-ar cere scuze în numele vremii.

Când îi arunc o privire scurtă, observ cum îl cuprinde exasperarea în timp ce caută un subiect de conversație. Nu avem

---

¹ LAX, Aeroportul Internațional Los Angeles, este unul dintre cele mai aglomerate aeroporturi din lume (n. tr.).

despre ce să vorbim, singura excepție fiind realitatea incomodă a situației.

Îmi oprește brusc geamantanul lângă un Lexus negru, iar eu mă uit neîncrezătoare la vopseaua lucioasă. Înainte de divorț, el și mama au împărțit un Volvo amărât care se strica la fiecare patru săptămâni. Și asta dacă eram norocoși. Fie este extrem de bine plătit la noua lui slujbă, fie pur și simplu a ales să nu risipească prea mulți bani cu noi până acum. Poate că nu am fost demne de o astfel de cheltuială din partea lui.

— E deschis, îmi spune, făcându-mi semn cu capul spre mașină.

Descuie portbagajul și îmi aruncă geamantul înăuntru, iar eu mă deplasez în partea dreaptă a Lexusului, îmi scot rucsacul de pe umăr, deschid portiera și intru. Pielea banchetei îmi arde coapsele goale. Aștept câteva momente în liniște înainte ca tata să se așeze la volan.

— Așadar, ai avut un zbor plăcut? mă întrebă, implicându-mă într-o conversație banală, cât timp pornește motorul și iese cu spatele din locul de parcare.

— Da, a fost în regulă.

Îmi trag centura de siguranță, care se fixează printr-un clic, și mă uit în gol pe geam cu rucsacul în poală. Soarele e orbitor, așa că deschid compartimentul din față al genții și îmi scot ochelarii de soare ca să-mi protejez ochii. Oftez.

Aproape că îl aud pe tata înghițindu-și nodul din gât, când respiră adânc și mă întrebă:

— Ce mai face mama ta?

— Minunat, îi spun, aproape cu prea mult entuziasm, străduindu-mă să subliniez cât de bine îi merge fără el.

Totuși, nu este în întregime adevărat. Se descurcă bine. Nu minunat, dar nici rău. Și-a petrecut ultimii ani încercând

să se convingă că divorțul a fost o lecție din care a avut ceva de învățat. Vrea să creadă că i-a oferit un mesaj spiritual despre viață sau că a umplut-o cu înțelepciune, dar, sincer, singurul efect pe care l-a avut a fost să o facă să disprețuiască bărbații.

— Mai bine ca niciodată.

Tata dă din cap și apucă ferm volanul, în timp ce mașina părăsește zona aeroportului și intră pe bulevard. În ciuda traficului intens, mașinile se deplasează în viteză. Priveliștea de aici este deschisă. Nu se zăresc zgârie-nori înclinați și impunători ca la New York și nici șiruri de copaci precum cei de acasă din Portland. Singurul lucru satisfăcător pe care îl descopăr este faptul că palmierii chiar există. O parte din mine mereu s-a întrebat dacă sunt un mit.

Trecem pe sub un indicator rutier cu panouri adiționale, care prezintă orașele și cartierele din jur, câte unul deasupra fiecărei benzi, viteza încetșând cuvintele. O liniște nouă prinde contur, așa că tata își drege repede glasul și încearcă pentru a doua oară să susțină o conversație cu mine.

— O să îți placă Santa Monica, mă asigură el, zâmbind scurt. E un oraș grozav.

— Da, m-am informat, îi zic, sprijinindu-mi brațul de geam și privind fix bulevardul.

Până acum, LA nu arată la fel de strălucitor ca în toate acele imagini văzute pe internet.

— Este cel cu chestia aia, debarcaderul, nu-i așa?

— Da, Pacific Park¹.

---

¹ Parc de distracții de pe malul oceanului Pacific în Santa Monica, California (n. tr.).

Când o rază de lumină trece peste mâinile tatălui meu, aflate pe volan, îi observ verigheta de aur de pe deget. Gem. El remarcă.

— Ella abia așteaptă să te cunoască, îmi spune el.

— Și eu pe ea.

Asta e o minciună. Ella, m-a informat tata recent, este noua lui soție. O înlocuitoare pentru mama: ceva nou, ceva mai bun. Și asta e ceva ce nu pot înțelege. Ce are această femeie, Ella, și mama nu? O tehnică mai bună de spălare a vaselor? Prepară mai bine friptura?

— Sper ca voi două să vă înțelegeți, adaugă el, după un moment de liniște sufocantă, și încadrează mașina pe ultima bandă din dreapta. Îmi doresc foarte mult ca totul să meargă.

Poate că tata își dorește cu adevărat acest lucru, dar eu, pe de altă parte, încă nu sunt complet de acord cu toată această idee despre modelul reconstituirii familiei. Nu mă atrage gândul de a avea o mamă vitregă. Vreau o familie clasică, o familie cum sunt cele de pe cutiile de cereale, formată din mama, tata și eu. Nu-mi plac acomodările. Nu-mi place schimbarea.

— Câți copii ziceai că are? întreb, pe un ton disprețuitor.

Nu doar că am fost binecuvântată cu o încântătoare mamă vitregă, dar am fost răsplătită și cu frați vitregi.

— Trei, rostește el, vizibil încordat.

Negativitatea mea evidentă începe să-l irite.

— Tyler, Jamie și Chase.

— OK, spun eu. Câți ani au?

Vorbește în timp ce se concentrează pe semnul de oprire aflat la doar câțiva metri în față și încetinește mașina:

— Tyler abia a împlinit șaptesprezece, Jamie are paisprezece și Chase... Chase are unsprezece. Încearcă să te înțelegi cu ei, scumpo!

Se uită cu coada ochiului la mine, cu o privire rugătoare, aproape imploratoare.

— Oh!

Până acum am presupus că mă voi întâlni cu câțiva țânci care abia dacă reușesc să lege câteva propoziții.

— OK.

Treizeci de minute mai târziu traversăm un drum șerpuitor și ajungem într-o zonă ce pare a fi periferia orașului. Copaci înalți delimitează banda de parcare de pe fiecare trotuar, trunchiurile lor groase și ramurile lor strâmbe aruncând împrejur umbre, ca un adăpost în fața căldurii. Casele de aici sunt mai mari decât cea în care locuiesc cu mama și toate sunt proiectate și construite într-un stil unic. Nu există două asemănătoare ca structură, culoare sau dimensiune. Lexusul tatei se oprește în fața unei case din piatră albă.

— Aici locuiești?

Deidre Avenue pare prea normal, de parcă locul său este în mijlocul Carolinei de Nord. LA nu ar trebui să fie normal. Ar trebui să fie strălucitor, ieșit din comun și total ireal, dar nu este.

Tata dă din cap, oprind motorul și închizând parasolarul.

— Vezi fereastra aceea?

Îmi indică o fereastră de la etajul al doilea, fix cea din mijloc.

— Da.

— Aceea e camera ta.

— Oh!

Nu mă așteptam să am propria mea cameră pe durata celor opt săptămâni pe care le voi petrece aici. Pare o casă destul de mare din exterior și sunt sigură că are multe camere libere. Mă bucur că nu voi dormi pe un pat gonflabil în mijlocul livingului.

— Mulțumesc, tată!

Când încerc să mă ridic, îmi dau seama că pantalonii scurți au atât avantaje, cât și dezavantaje. Avantaje: îmi simt picioarele aerisite în această climă fierbinte. Dezavantaje: coapsele îmi sunt lipite de pielea scaunului. Astfel, îmi ia un minut întreg pentru a ieși efectiv din mașină.

Tata se îndreaptă spre portbagaj, îmi ia geamantanul și îl pune pe trotuar.

— Mai bine mergi înăuntru, spune el, în timp ce trage cu putere de mâner și începe să târască geamantanul pe roți în spatele lui.

Fac un pas mare peste banda de parcare și îl urmez pe tata pe alea pietruită. Se oprește la ușa din față: din mahon și lambrisată, așa cum ar trebui să fie ușile de la casele deținute de cei bogați. În tot acest timp, doar mă uit la tenișii Converse cu care sunt încălțată și îmi las ochii să alunece peste scrisul meu de mână lăbărțat, care decorează părțile laterale ale cauciucului alb. Sunt versuri scrise cu marker negru, asemenea celor de pe geamantanul meu. Privirea fixată pe scris mă ajută să-mi țin emoțiile în frâu: doar puțin, până când ajungem la ușa din față.

Casa în sine – în ciuda consumerismului său enervant – e foarte frumoasă. În comparație cu cea în care m-am trezit eu în această dimineață, clădirea din fața mea poate fi la fel de bine o pensiune de cinci stele. Pe alee este parcat un Ranger Rover alb. *Cât de băcător la ochi!* gândesc.

— Ai emoții? întrebă tata, ezitând în fața ușii.

Își coboară privirea și zâmbește ușor.

— Oarecum, recunosc eu.

Am încercat să nu mă gândesc la lista interminabilă de lucruri care ar putea merge prost, dar o teamă lăuntrică nu-mi dă pace. Dacă mă vor detesta cu toții?

— Să nu-ți fie!

El deschide ușa și intrăm, cu geamantanul alunecând în urma noastră și zgâriind cu roțile podeaua de lemn.

Un miros copleșitor de lavandă ne întâmpină în hol. În fața mea se află o scară care duce la etaj, iar în dreapta mea, din ce pot întrezări prin ușa întredeschisă, este livingul. Drept înaintea o arcadă mare duce în bucătărie: o bucătărie din care apare o femeie ce se apropie de mine.

— Eden! strigă ea.

Mă îmbrățișează strâns, iar sânii ei extraordinar de mari ne stau puțin în cale, apoi face un pas în spate ca să mă studieze. Îi returnez favoarea. Are părul blond și o siluetă zveltă. Dintr-un motiv absurd m-am așteptat să arate asemănător cu mama. Dar se pare că tata și-a schimbat preferințele atât în ceea ce privește femeile, cât și nivelul de trai.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc!

Fac un pas mic înapoi pentru a mă îndepărta de ea, încercând din răspuțeri să nu-mi dau ochii peste cap și să nu mă strâmb. În mod sigur tata m-ar târi direct la aeroport dacă aş arăta vreodată o astfel de lipsă de respect.

— Bună! îi zic, în schimb.

Apoi ea spune fără să se gândească:

— Doamne, ai ochii lui Dave!

Este, probabil, cel mai rău lucru pe care mi l-ar putea spune vreodată cineva, având în vedere faptul că aş prefera mai mult să am ochii mamei.

Nu mama a fost cea care a plecat.

— Ai mei sunt mai întunecați, murmur disprețuitor.

Ella nu insistă și schimbă imediat subiectul, îndrumând discuția într-o direcție complet diferită.

— Va trebui să-i întâlnești și pe ceilalți membri ai familiei. Jamie, Chase, coborâți și voi! strigă în sus pe scări, înainte să se întoarcă din nou spre mine. Ți-a spus Dave despre petrecerea pe care o organizăm în această seară?

— Petrecere? repet eu.

O adunare socială cu siguranță nu a fost pe lista mea de activități în California. Cu atât mai mult cu cât este formată din străini.

— Tată?

Mă uit pieziș la el, abținându-mă cu greu să nu îl sfredelesc cu privirea sau să-mi dezvălui adevăratele sentimente. Ridic sprâncenele.

— Încingem grătarul pentru vecini, explică el. Ce mod mai bun de a începe vara decât cu un grătar? Ceva clasic.

Îmi doresc din toată inima să tacă.

Sincer, urâsc atât grupurile mari de oameni, cât și grătarele.

— Minunat! îi spun.

Se aud mai multe bufnituri și doi băieți coboară în goană scările, pașii lor lovind stejarul în timp ce sar câte două trepte deodată.

— Ea este Eden? îi soptește Ellei cel mai în vârstă dintre ei, când ajunge lângă noi, dar îl aud oricum.

El trebuie să fie Jamie. Cel mai mic, cu ochii larg deschiși, trebuie să fie Chase.

— Bună! le spun.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet radios. Din câte am reținut din conversația avută în mașină, Jamie are paisprezece ani. În ciuda faptului că este cu doi ani mai mic decât mine, avem aproape aceeași înălțime.

— Care-i treaba?

— Doar pierdem vremea, răspunde Jamie.

Cu ochii lui albaștri scânteietori și părul lung, ciufulit și blond, nu există nicio urmă de îndoială că este fiul Ellei.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mersi, îi răspund.

După postura lui dreaptă și bunele maniere, pare matur pentru vârsta sa. Poate că ne vom înțelege bine.

— Chase, ai de gând să o saluți pe Eden? îl încurajează Ella.

Chase pare foarte reticent. Și el a moștenit genele fără cusur ale Ellei.

— Bună, murmură, evitând să-mi întâlnească ochii. Mama, pot să merg la Matt?

— Bineînțeles, dragule, doar să te întorci înainte de ora șapte, spune Ella.

Mă întreb dacă este genul de mamă care te pedepsește pentru că ai scăpat firimituri pe covorul din living sau genul care nu se supără dacă dispari timp de două zile.

— Organizăm un grătar, să nu uiți!

Chase dă din cap, apoi se strecoară pe lângă mine, deschizând ușa de la intrare și închizând-o la fel de repede, fără să își ia la revedere, nici măcar simbolic, de la niciunul dintre noi.

— Mamă, vrei să-i fac turul casei? întreabă Jamie, de îndată ce fratele său a plecat.

— Ar fi grozav! răspund eu, în locul ei.

Cu siguranță compania lui Jamie va fi mai bună decât a tatălui meu, a Ellei sau a amândurora. Nu are niciun rost să îmi petrec timpul cu oameni față de care aș prefera să păstrez distanța. Așadar, pentru moment, voi sta aproape de noii și minunații mei frați vitregi. Cu siguranță întreaga situație li se pare la fel de stranie cum mi se pare mie.

— Drăguț din partea ta, Jay, zice Ella.

O notă de recunoștință se strecoară în vocea ei, la ideea că nu trebuie să fie ea cea care îmi va arăta unde se află baia.

— Arată-i camera ei.

Tata încuviințează scurt din cap în direcția mea și zâmbeste.

— Noi vom fi în bucătărie dacă ai nevoie de ceva.

Cât timp Jamie îmi ia geamantanul și-l cară în sus pe scări, încerc să mă abțin și să nu pufnesc. În momentul de față, singurele lucruri de care am nevoie sunt picioare bronzate și aer curat, pe care cu siguranță nu le voi obține dacă voi rămâne în casă cu tata.

În clipa în care mă întorc, cu intenția de a-l urma pe Jamie la etaj, îl aud pe tata șuierând:

— Unde-i Tyler?

— Nu știi, spune Ella.

Vocile lor încep să se estompeze pe măsură ce ne distanțăm unii de ceilalți, dar nu suficient cât să nu aud răspunsul tatei.

— Pur și simplu l-ai lăsat să plece?

— Da, zice Ella, înainte să ieșim din raza auditivă.

— Ești chiar vizavi de mine, mă informează Jamie, când ajungem pe palier. Ai cea mai tare cameră. Cea mai bună priveliște.

— Scuze!

Chicotesc și încerc să-mi mențin zâmbetul pe față, în timp ce el se îndreaptă către una dintre cele cinci uși. Dar nu mă pot abține și mă opresc pentru a arunca o privire în jos, spre holul de dedesubt, ochii mei concentrându-se pe părul blond al Ellei, care dispare prin arcadă în bucătărie.

Cred că este genul care nu se supără dacă dispari.

DACĂ AȘ PUTEA FOLOSI DOAR UN SINGUR CUVÂNT PENTRU a descrie noua mea cameră pe durata verii, aș folosi banală. Pentru că nu există niciun alt cuvânt care poate fi folosit pentru a descrie un pat încadrat de pereți albi și o comodă simplă. Nimic altceva. Înăuntru este, de asemenea, incredibil de cald.

— Îmi place priveliștea, îi spun lui Jamie, deși nu mă aflu nici măcar în apropiere de fereastră.

Jamie râde.

— Tatăl tău a spus că ți-o poți amenaja cum vrei.

Mă plimb prin noul meu dormitor, înconjurând covorul bej și studiind dulapurile încorporate. Ușile glisante sunt prevăzute cu oglinzi. Mult mai mișto decât dulapul minuscul care mă așteaptă acasă. Are chiar și o baie proprie. Dușul arată ca și cum nu a fost niciodată folosit.

— Îți place? întrebă tata, de undeva din spatele meu.

Mă răsucesc când îi aud glasul, iar el mă întâmpină cu un zâmbet strălucitor. Nu știu când a intrat în cameră.

— Îmi pare rău că e puțin cam cald, voi porni aerul condiționat. Așteaptă cinci minute.

— E în regulă, îi răspund. Îmi place camera.

Este aproape de două ori mai mare decât dormitorul meu din Portland și, oricât de banală ar putea fi, este imposibil să nu-mi placă.

— Ți-e foame?

Aparent, întrebările sunt singurul lucru la care tata excelează în prezent.

— Ai călătorit toată după-amiaza; probabil că ești moartă de foame. Ce preferi?

— E în regulă, îi zic. Cred că mă duc să alerg. Trebuie să-mi dezmoțesc picioarele.

Nu vreau să-mi stric programul zilnic de alergat, iar o tură rapidă pare o modalitate bună pentru a explora cartierul.

Mă uit cum ezitarea răsare pe chipul îmbătrânit al tatei. Timp de câteva secunde se încruntă, apoi oftează, de parcă i-am cerut să-mi cumpere iarbă.

— Tată, îi spun, pe un ton ferm.

Înclin capul și eliberez un râs forțat și blând, dar fals.

— Am șaisprezece ani, am voie să ies. Vreau doar să arunc o privire în jur.

— Măcar ia-l pe Jamie cu tine, sugerează el.

Sprâncenele lui Jamie se înalță fulgerător; nu-și poate ascunde curiozitatea. Sau surpriza. Nu-mi dau seama care este răspunsul corect.

— Jamie, spune tata, îți place să alergi, nu-i așa? Vrei să mergi cu Eden, ca să te asiguri că nu se rătăcește?

Jamie se uită fugitiv la mine, îmi zâmbește înțelegător, apoi spune:

— Sigur! Mă duc să mă schimb.

Presupun că înțelege *chinul* de a avea părinți supraprotectivi, care te tratează ca și cum ai avea cinci ani.

Așadar, luând toate aceste lucruri în considerare, îmi dau seama că mi-am început cu stângul vacanța în Santa Monica. Este doar prima zi, dar tensiunea stângace dintre mine și tata este aproape insuportabilă. Încă din prima zi sunt obligată

să particip la un grătar cu o mulțime de străini. Încă din prima zi sunt escortată pentru o simplă alergare.

Încă din prima zi regret că am venit aici.

— Să nu vă îndepărtați prea mult, spune tata, apoi pleacă din cameră fără să închidă ușa, nici măcar după ce îi strig să o facă.

Jamie se îndreaptă spre ușă și pune o mână pe cadru, dar nu înainte să întrebe:

— Vrei să mergi chiar acum?

Ridic din umeri.

— Dacă e în regulă și pentru tine.

El dă repede din cap, apoi iese din camera mea. Își amintește să închidă ușa.

Aș prefera să nu pierd prea mult timp în casă, mai ales când în camera mea este atât de multă umezeală, iar aerul condiționat nu pare să funcționeze, așa că îmi trântesc geamantanul pe salteaua moale și deschid fermoarul. Sunt fericită să descopăr că toate lucrurile mele – de la laptop, la lenjeria preferată – au ajuns în siguranță și intacte. De obicei, geamantanul meu ajunge cu jumătate din conținut revărsat pe alături, deoarece hamalii au tendința să mânuiască neglijent bagajele. Din fericire, al meu este și surprinzător de rezistent. Răscolesc direct în partea de jos, pentru că echipamentul sport a fost unul dintre primele lucruri pe care le-am împachetat.

Cât timp țopăi în baia mea luxoasă ca să mă reîmprospătez puțin și să mă schimb, telefonul vibrează pentru a mă anunța că va muri în curând. Îmi amintesc de rugămintea Ameliei de a o suna când aterizez. Aranjându-mi pantalonii scurți și sutienul sport lângă chiuvetă, mă așez pe scaunul de toaletă strălucitor de curat și îmi încrucieșez picioarele. Cea mai bună

prietenă a mea se află pe apelare rapidă; prin urmare, ni se face legătura în câteva nanosecunde.

— Salutare! răspunde Amelia, folosind o voce caraghioasă, ca o încrucișare între un personaj din desene animate și un comentator sportiv.

— Bună! îi răspund, imitându-i tonul, după care râd și oftez. Locul ăsta e nașpa. Lasă-mă să vin să petrec vara cu tine!

— Și eu te doresc! Deja începe să fie tare ciudat.

— La fel de ciudat ca atunci când faci cunoștință cu noua ta mamă vitregă?

— Nici chiar așa! răspunde Amelia. E o tipă OK? Nu e ca mama vitregă înfiorătoare din *Cenușăreasa*, nu? Dar frații tăi vitregi? Te-au pus deja să ții loc de dădacă?

Scutur din cap, chiar dacă ea nu mă poate vedea; dacă ar ști că situația e tocmai invers!

— De fapt, nici măcar nu sunt copii.

— Hmm?

— Păi, sunt adolescenți.

— Adolescenți? repetă Amelia.

Înainte să plec, m-am plâns timp de două săptămâni despre cât de îngrozită eram să-mi întâlnesc noii frați vitregi, pentru că am o toleranță scăzută la copiii mai mici de șase ani. Se pare că sunt cu toții mult mai în vârstă de atât.

— Mda, zic. Sunt în regulă. Unul dintre ei e cam timid, dar este cel mai mic, așa că îl înțeleg. Celălalt este puțin mai mare și cred că ne vom înțelege. Nu știu. Numele lui este Jamie.

— Credeam că ai trei frați, spune Amelia. Ai spus că ai trei.

— Păi, încă nu l-am întâlnit pe cel de-al treilea, îi explic.

Până în acest moment uitasem că nu am doi, ci trei frați vitregi noi care să mă judece.

— Probabil că îl voi întâlni mai târziu. Mă pregătesc să alerg puțin cu Jamie.

— Eden, spune Amelia, cu o voce severă, dar blândă. Abia ai ajuns. Relaxează-te! Arăți bine.

— Nu.

Folosindu-mi umărul, îmi apăs telefonul de ureche și mă aplec pentru a-mi scoate încălțările.

— Au mai spus ceva despre mine? întreb încet, în ciuda faptului că aș prefera să nu știu.

Dar întotdeauna există acel interes, acea curiozitate care te macină, și incapacitatea de a-l controla. Iar eu cedez întotdeauna.

Tăcerea ne întrerupe pentru o clipă conversația.

— Eden, nu te gândi la asta!

— Deci, asta înseamnă că da, afirm, mai mult pentru mine.

Este aproape o șoaptă, atât de fragilă și de silențioasă, încât nu cred că Amelia m-ar fi putut auzi. Telefonul îmi vibrează încă o dată.

— Hei, uite, îmi moare bateria. Trebuie să merg la un grătar penibil diseară. Dacă toți vor fi nașpa, îți voi trimite tot timpul mesaje ca ei să știe că de fapt am prieteni.

Amelia râde și mi-o imaginez dându-și ochii peste cap așa cum face de obicei.

— Sigur! Ține-mă la curent.

Telefonul mă lasă baltă înainte să am măcar șansa de a-mi lua rămas-bun, așa că îl arunc pe blatul chiuvetei și îmi iau hainele. Alergatul este minunat pentru a-ți limpezi mintea și exact de asta am nevoie acum. Mă îmbrac fără efort cu echipamentul – o fac atât de des, încât cel mai probabil aș putea să o fac și în somn – și cobor la parter pentru a intra pentru prima oară în bucătărie. Sunt întâmpinată de teighele negre lucioase,

dulapuri cu uși albe lucioase și o podea neagră lucioasă. Totul este foarte, foarte lucios.

— Uau!

Arunc o privire spre sticla de apă pe care o am în mână, apoi spre chiuveta imaculată de lângă fereastră. Aproape că sunt îngrozită să o folosesc.

— Ți place? întrebă tata, și abia atunci îmi dau seama că se află în cameră.

Tot apare de nicăieri, de parcă mi-ar urmări fiecare mișcare.

— A fost instalată ieri sau ceva de genul ăsta?

Chicotește și clatină din cap în direcția mea, apoi merge până la robinet și-l pornește printr-o atingere ușoară.

— Poftim! Jamie te așteaptă în față. Puștiul se dezmoștește.

Mă strecor pe lângă insulă și-mi umplu cu neîndămânare sticla. Când apa se revarsă, opresc robinetul și plec în grabă de acolo, înainte ca tata să aibă șansa de a mai spune ceva. Nu știu cum se presupune că voi supraviețui opt săptămâni cu el.

Când în sfârșit ies din casă pentru a mă întâlnesc cu Jamie, îl găsesc prins într-o mișcare de du-te-vino pe trotuar, debordând de energie. Se oprește și îmi zâmbește.

— Doar îmi fac încălzirea, spune el.

— Pot să mă alătur?

Dă din cap, iar eu beau repede puțină apă, apoi mă așez paralel cu el și alergăm ușor de câteva ori în jurul gazonului. Pornim, menținând un ritm ușor prin minunatul cartier.

Este pentru prima oară după o lungă perioadă de timp când alerg fără ca muzica să-mi țină companie, însă doar pentru că ar fi fost nepoliticos să îl ignor complet pe Jamie. Schimbăm câteva cuvinte, șoptim ocazional „Hai să încetinim” și cam atât. Dar nu mă deranjează. Soarele arde intens deasupra noastră, aproape ca și cum razele sale au devenit mai puternice

în ultima oră, iar străzile de aici sunt cu adevărat încântătoare, cu locuitorii lor plimbându-și câinii, mergând cu bicicleta sau împingând cărucioare. Până la urmă poate că mă voi îndrăgosti de acest oraș.

— Îl urăși pe tatăl tău? întrebă Jamie, din senin, în timp ce urmăm traseul înapoi spre casă.

Sunt atât de surprinsă, încât aproape că mă împiedic în propriile picioare.

— Ce?

Este singurul răspuns care își găsește drum printre buzele mele. Îmi adun gândurile și îmi fixează ochii pe trotuarul din față.

— E complicat.

— Mie îmi place, gâfâie Jamie.

Sunt surprinsă că încă ține pasul cu mine.

— Oh!

— Da, dar pare că e ceva ciudat între tine și el.

— Da, îi răspund, mușcându-mi buza și încercând să-mi dau seama cum aș putea schimba subiectul. Hei, cât de tare e casa aia de acolo!

Jamie mă ignoră complet.

— De ce e ciudat?

— Pentru că el e de rahat, îi răspund, într-un final.

Acesta este adevărul: tatăl meu chiar este de rahat.

— E de rahat pentru că m-a părăsit. E de rahat pentru că nu a sunat. E de rahat pentru că e de rahat.

— Înțeleg.

Conversația noastră se încheie și alergăm înapoi spre casă. După câteva exerciții de întindere pe gazon mergem să facem duș. Tata nu uită să ne amintească de grătarul care va avea loc în două ore. Eu și Jamie ne despărțim și fiecare se retrage în camera sa.

În acest moment sunt transpirată și dezgustătoare, așadar, după ce îmi pun telefonul la încărcat, primul lucru pe care îl fac este să mă arunc în dușul strălucitor. Apa îmi dă o senzație minunată și stau acolo o jumătate de oră, petrecându-mi cea mai mare parte din timp în șezut, pur și simplu bucurându-mă de aburi. Dușurile de acasă nu au fost niciodată atât de bune.

Folosesc cele nouăzeci de minute rămase pentru a mă pregăti. Dacă aș putea, aș apărea pe terasă îmbrăcată în trening. Dar nu cred că Ella ar aprecia asta, așa că scotocesc prin geamantan și găsesc o pereche de pantaloni mulați și un blazer. Smart casual. Ar trebui să fie suficient.

Mă îmbrac, îmi usuc părul, îl ondulez și îl aranjez în bucle lejere, apoi aplic un strat nou de machiaj. Îmi dau cu deodorant când inspir mirosul de... ei bine, grătar. Probabil este aproape ora șapte.

Cobor la parter, urmând aroma până în bucătărie. Cele două uși de sticlă ale terasei sunt deschise și nu-mi ia mult să bag de seamă că petrecerea este deja în toi. Așadar, corectez: trebuie să fie trecut de șapte. Muzica răsună din niște difuzoare așezate pe undeva, grupuri de adulți se plimbă prin curte, plus alte câteva elemente care fac din adunările sociale ceva îngrozitor. Îl zăresc pe Chase în piscină, împreună cu alți copii cam de aceeași vârstă cu el. Îl văd și pe tata, întorcând burgeri pe grătarul amenajat în colț, în timp ce încearcă să execute o mișcare de dans din anii '80. Arată penibil.

— Eden! mă strigă o voce.

Când mă întorc descopăr iritată că îi aparține Ellei.

— Vino aici!

Dacă mă prefac că am un atac de apoplexie, poate voi putea fugi înapoi în cameră. Sau, chiar mai bine, direct acasă.

— Îmi pare rău că am întârziat puțin! Nu m-am uitat la ceas.

— Nu, nu, ai ajuns la timp, mă asigură Ella.

Își împinge ochelarii de soare până în vârful capului și pășește pentru o clipă înauntru pentru a mă trage afară pe iarbă.

— Sper că ți-e foame.

— Păi, de fapt...

— Aceștia sunt vecinii noștri de vizavi, mă întrerupe Ella, dând din cap spre un cuplu de vârstă de mijlocie care stă în fața noastră. Dawn și Philip.

— Încântată de cunoștință, Eden, spune Dawn.

Este evident că tata, Ella sau amândoi i-au anunțat pe toți că sunt aici. Philip îmi zâmbeste.

— La fel, îi răspund.

Nu știu ce altceva mai este de spus. *Împărtășește-mi povestea vieții tale? Care sunt planurile voastre de viitor, Dawn și Philip?* Zâmbesc și eu.

— Ar trebui să vină și fiica noastră, continuă Dawn, iar eu devin neliniștită. Îți va ține companie.

— Oh, super! zic eu.

Ochii mi se îndepărtează de cuplu. Să mă împrietenesc cu alte fete nu a fost niciodată unul dintre punctele mele forte. Fetele sunt înspăimântătoare. Și să cunosc fete noi este și mai rău.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, le spun, cu un zâmbet prin care îmi iau rămas-bun.

Scap iute de ei și de Ella, sperând să evit alte prezentări stângace. Funcționează în primele patruzeci de minute. Zăbovesc pe lângă gard și mă strâmb în direcția tâmpeniei comerciale care bubuie din difuzoarele poziționate în celălalt capăt al curții. E jenant să mă aflu aici. Când mâncarea

este în sfârșit gata și toți încep să mănânce, zgomotul vocilor invitațiilor acoperă muzica pop îngrozitoare. Ciugulesc din chifla burgerului meu pentru câteva minute, apoi întreața farfurie sfârșește la gunoi. Și tocmai când credeam că am reușit cu succes să o evit pe Ella toată noaptea, ea se hotărăște să mă târască la fiecare individ, cuplu sau familie și să mă prezinte drept noua ei fiică vitregă.

— Iar ea este Rachael! spune ea, în timp ce mă conduce spre un alt grup de vecini.

— Rachael? repet eu.

Nu-mi amintesc dacă este cineva căreia i-am fost deja prezentată. Am primit atât de multe nume noi de reținut în decurs de o oră, încât am început, în schimb, să mi le șterg pe toate din memorie.

— Fiica lui Dawn și a lui Philip, mă informează Ella.

Dă din cap peste umărul meu și, înainte de a avea șansa să mă întorc, strigă:

— Rachael! Aici!

Pff! Respir adânc, mă conving că va fi prietenoasă și simpatică, apoi îmi lipesc pe față cel mai fals zâmbet de care sunt în stare. Fata ni se alătură și pășește în jurul meu.

— Oh, aăă, bună! îi spun, fără să gândesc.

Ella se uită radioasă la noi.

— Eden, ea este Rachael.

Rachael zâmbește și ea. Toate trei arătăm ca un grup de criminali în serie.

— Bună!

Îi aruncă Ellei un zâmbet stângaci. Ella înțelege mesajul.

— Păi, eu vă las.

Chicotește și se îndepărtează cu pași mari de noi, dornică să se implice în și mai multe conversații plictisitoare cu oameni plictisitori.

— Părinții fac totul mai ciudat, spune Rachael.

O plac imediat, doar pe baza acestei afirmații.

— Ai fost blocată aici în tot acest timp?

Aș vrea să pot spune că nu.

— Din păcate.

Are părul lung, blond și cu siguranță nu într-o nuanță naturală. Dar voi ignora acest amănunt, doar pentru că nu pare încă să mă urască.

— Locuiesc chiar vizavi și probabil tu nu cunoști pe nimeni aici, așadar, dacă vrei, ne putem petrece timpul împreună. Serios, vino pe la mine oricând ai chef.

Sunt surprinsă, însă recunoscătoare pentru această propunere. În niciun caz nu voi petrece aceste opt săptămâni închisă în casă cu tatăl meu și noua lui familie.

— Da, sună bine...

Distrasă de ce se întâmplă în fața casei, vocea îmi devine mai joasă.

De aici, aproape că pot întrezări drumul prin golurile din gard și arunc o privire. Se aude muzică. De fapt, nici nu cred că pot spune că se aude. Mai mult trâmbițează. O pot auzi peste muzica nasoală care deja bubuie împrejurul curții din spate, iar când o mașină albă lucioasă accelerează până la marginea trotuarului și patinează pe bordură, mă strâmb dezgustată. Muzica amuțește de îndată ce motorul este oprit.

— La ce te uiți? întrebă Rachael, dar sunt prea ocupată să mă holbez pentru a încerca măcar să-i răspund.

Portiera mașinii se deschide brutal și sunt surprinsă că nu a fost direct smulsă din balamale. Nu văd prea bine

prin gard, dar un tip înalt coboară și o trântește, închizându-o la fel de agresiv precum a deschis-o. Ezită pentru un moment, privește fix casa, apoi își trece o mână prin păr. Oricine ar fi, pare foarte presat. De parcă și-a pierdut toate economiile de-o viață sau i-a murit câinele. Și apoi se îndreaptă direct spre poartă.

— Cine naiba este măgarul ăsta? murmur spre Rachael, în timp ce silueta se apropie.

Dar, înainte ca oricare dintre noi să mai poată spune ceva, Măgarul se hotărăște să deschidă poarta cu un pumn, atrăgând atenția tuturor celor din jurul nostru. E ca și cum ar vrea ca toată lumea să-l urască. Probabil este acel vecin pe care toți îl detestă și se află aici doar dintr-un acces de furie, pentru că nu a fost invitat la cel mai jalnic grătar care a fost organizat vreodată.

— Îmi pare rău că am întârziat, comentează sarcastic Măgarul.

Și vorbește și tare, cu buzele arcuite într-un rânjel. Ochii lui verzi strălucesc precum smaraldele.

— Am ratat ceva, în afară de sacrificarea animalelor?

Din câte văd, îndreaptă faimosul deget mijlociu înspre grătar.

— Sper că v-a plăcut vaca pe care tocmai ați mâncat-o.

Apoi râde. Râde ca și cum dezgustul întipărit pe chipurile tuturor este cel mai distractiv lucru pe care l-a văzut tot anul.

— Mai doriți bere? îmi aud tatăl întrebând mulțimea tăcută.

În timp ce vecinii râd și se întorc la conversațiile lor, Măgarul se îndreaptă spre ușile de la terasă. Le trântește atât de tare, încât aproape că pot vedea sticla tremurând.

Sunt șocată. Habar n-am ce s-a întâmplat, cine a fost tipul ăla sau de ce tocmai a intrat în casă. Când îmi dau seama că am rămas cu gura căscată, o închid și mă întorc spre Rachael.

Ea își mușcă buza și își împinge ochelarii de soare în jos peste ochi.

— Presupun că încă nu l-ai cunoscut pe fratele tău vitreg.